

in memoriam (†) wim van der biesen

Hoofdredacteur Communicatie

Op zaterdag 21 november 1992 overleed op 56-jarige leeftijd in het U.Z. te Pellenberg na een moedig gedragen ziekte Prof. dr. Wim Van der biesen, hoofddocent aan het Departement Communicatiewetenschap van de Faculteit der Sociale Wetenschappen.

Vanaf 1963 verbonden aan het Centrum voor Communicatiewetenschappen van wijlen Professor De Volder - eerst als aspirant N.F.W.O., vanaf 1967 als assistent - heeft collega Van der biesen met de inzet die hem zo typeerde bijna dertig jaar meegewerkt aan de uitbouw van dit Centrum tot het Departement Communicatiewetenschap zoals we het nu kennen.

In 1973 promoveerde hij tot doctor in de Sociale Wetenschappen op een met de 'Jan en Marie Huyghe'-prijs bekroond proefschrift over verkiezingspropaganda. Het wetenschappelijk onderzoek dat hij daarna verrichtte en de onderwijsopdrachten die hem werden toevertrouwd, kunnen gesitueerd worden binnen enerzijds het domein van de methoden en technieken van het communicatie-onderzoek en anderzijds de structuur en werking van de massamedia. Vooral de Belgische dagbladers, waaraan hij ettelijke publikaties heeft gewijd, lag hem hierbij nauw aan het hart. Zijn deskundigheid terzake vond onder meer erkenning in zijn benoeming in 1987 tot lid van het Expertencomité van de Vlaamse Mediaraad.

Hij was tevens sedert 1974 hoofdredacteur van *Communicatie*, dat zich onder zijn leiding verder ontwikkeld heeft van een 'huisorgaan' naar een degelijk communicatiewetenschappelijk tijdschrift voor het nederlands-talig gebied.

Bovenstaand kort academisch curriculum vitae zegt evenwel niets over de mens en de collega, over de man zoals hij door zijn gezin, zijn familie en vrienden en door zijn studenten, medewerkers en collega's was gekend en waarvan ze tijdens de eucharistieviering op 26 november afscheid hebben genomen.

Opvallend was dat allen die collega Van der biesen tijdens deze eucharistieviering hebben trachten te karakteriseren - zowel zijn collega's B. De Clercq in zijn homilie en G. Fauconnier, die namens het Departement een afscheidsrede hield, als de heer J. De Cock namens de oudstudentenvereniging - tot eenzelfde, en voor allen die hem gekend hebben zo treffend, beeld kwamen. Verwonderlijk is deze eensgezindheid evenwel niet wanneer men weet dat, zoals G. Fauconnier in zijn afscheidsrede opmerkte, collega Van der biesen 'iemand was die zonder bochten en compromissen en zeer consequent een vast patroon van waarden en normen volgde: daarin zaten vooral de grote drang naar rechtvaardigheid, morele onkreukbaarheid, trouw aan alles wat hij geloofde en liefhad, loyauteit en eerlijkheid'. Het is deze karaktertrek die maakte dat hij niet alleen zo'n goede collega was, maar ook zo'n goede vriend, niet alleen voor zijn medewerkers en collega's, maar ook voor zijn studenten. Hij was daarbij iemand met een grote liefde voor en nieuwsgierigheid naar het leven - een eigenschap die, zoals ook tijdens de homilie werd opgemerkt, het hem mogelijk heeft gemaakt, telkens opnieuw het verdriet en de tegenslagen die hem en zijn gezin hebben getroffen te boven te komen.

Hij was tevens een man die, zonder daarom zichzelf weg te cijferen - integendeel zelfs: zoals door collega Fauconnier werd opgemerkt, was zijn 'présence' binnen het Departement zeer groot - de steeds zeldzamer wordende gave bezat, zich loyaal en royaal in te kunnen zetten voor het 'groter geheel', voor de anderen. Getuige hiervan het volgend fragment uit de afscheidsrede van Guido Fauconnier: 'Professor dr. Van der biesen heeft

zich - eenvoudigweg gezegd - gedurende 30 jaar volledig ten dienste gesteld van het onderwijs en het Departement Communicatiewetenschap van de K.U. Leuven. Al die jaren heeft hij het beste van zichzelf gegeven aan studentenbegeleiding en aan de even lastige als ondankbare mandaten in onderwijscommissies, departementsraden, abiturientendagen, programmahervormingscommissies, rationalisatiecommissies, departementsbureaus ... Hij was er altijd en overal, ook in de oudstudentenkring Politica. Weinigen weten dat hij per jaar gemiddeld 20 of meer eindverhandelingen persoonlijk leidde of dat hij wegens de grote toevloed van studenten zijn Practicum van de 2de Kandidatuur ontdebdelede en dus, met het oog op kwaliteitsnormen in dit soort onderwijs, elke les tweemaal gaf. Ongevraagd en zonder er zelf iets voor te vragen ! Hij gaf niet zijn Practicum, hij was het'.

Op dezelfde manier nam hij zijn taak als hoofdredacteur van dit tijdschrift ter harte. Toen *Communicatie* twintig jaar bestond, is dit niet gevierd geworden met veel uiterlijk vertoon en zelfverheerlijking. Dat was zijn stijl niet. Wel kreeg hij van collega's uit het vakgebied spontaan gelukwensen toegestuurd, waarin telkens opnieuw onderstreept werd hoe moeilijk het wel is om in zo'n klein taalgebied een dergelijk tijdschrift uit te geven en te blijven uitgeven en hoeveel moed en doorzettingsvermogen dit wel niet vraagt.

Dit alles maakt dat collega Van der biesen in alles wat hij deed - en dat was zeer veel - zo moeilijk te vervangen zal zijn. Ook wat dit tijdschrift betreft. Dit alles maakt echter ook dat we hem niet makkelijk zullen vergeten.

L. Van Poecke
Voorzitter

Departement Communicatiewetenschap